

[Handelsministeren.]

Til slut vil jeg gerne nævne, at det foreliggende lovforslag har været forelagt erhvervenes og forbrugernes hovedorganisationer, der ikke har haft væsentlige bemærkninger til forslaget. Af de modtagne udtalelser vil jeg fremhæve, at Grosserer-Societetets Komité har udtalt (6. januar 1961), at komiteen ikke „på nuværende tidspunkt“ har bemærkninger til forslaget, medens Industrirådet udtrykkeligt har anbefalet, at lovforslaget fremmes.

Endelig har Danske Husmødres Forbrugerråd og statens husholdningsråd rejst spørgsmål om en repræsentant for forbrugerne i det tidligere omtalte nævn. Jeg ser meget gerne, at forbrugerne i videst muligt omfang får lejlighed til at varetage deres interesser i nævn og udvalg. Her drejer det sig imidlertid ikke om et nævn, der skal varetage bestemte interesser, men nævnet skal blot sørge for en hensigtsmæssig tilrettelæggelse af kontrollen og tage stilling til andre spørgsmål af teknisk karakter, der kan forventes at opstå, og jeg kan ikke se, at en forbrugerrepræsentant kan tilføre nævnet en sagkundskab, som dette ellers ville savne. Der er også det hensyn at tage, at nævnet bør være mindst muligt, og guldsmedefaget har derfor indvilliget i at nøjes med én repræsentant.

Fra husholdningsrådets side er der endvidere udtrykt ønske om, at der ved lovforslaget fastsættes standarder for og indføres kontrol med pletvarer. Dette spørgsmål har under lovforslagets forberedelse været genstand for indgående drøftelse med guldsmedefaget, der selv har vist megen interesse herfor. Imidlertid består der den vanskelighed, at det vel er muligt at opstille visse kvalitetskrav til pletvarer, omend der inden for faget ikke for alle varers vedkommende er enighed om, hvilke krav der bør stilles; men om sådanne kvalitetskrav er opfyldt, kan kun efterfølgende kontrolleres ved, at den pågældende vare opløses helt, d. v. s. at laget af ædelt metal skal adskilles fra det uædle metal, hvoraf

varen er fremstillet. Under hensyn hertil er det ikke fundet praktisk muligt at gennemføre en kontrol med pletvarer.

Med disse bemærkninger tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til det høje folketinges hurtige og velvillige behandling.

Kirkeministeren (Bodil Koch): Herved skal jeg tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændringer i lov om menighedsråd*.

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, er ændringsforslaget i det væsentlige foranlediget af tilsvarende forslag om ændringer i lov om valg til folketinget, der er fremsat i det høje ting den 13. januar 1961. Jeg har fundet det ønskeligt samtidig at stille forslag om enkelte andre ændringer, som har til hensigt at gøre de pågældende lovbestemmelser mere tidssvarende.

Hovedbestemmelsen i lovforslaget er den i § 1 under punkt 5 foreslåede nye § 46, hvorefter vælgere, som på grund af indlæggelse på offentlige eller private sygehuse eller offentlige helbredelsesanstalter i øvrigt på valgdagen vil være forhindret i at indfinde sig på det afstemningssted, hvor de ellers skulle have stemt, kan stemme hos sygehusets eller helbredelsesanstaltens inspektør én af de sidste 7 søgnedage før valgets afholdelse.

Den direkte anledning til bestemmelsens optagelse i lovforslaget er som nævnt det allerede fremsatte forslag til ændringer i lov om valg til folketinget. Ved det omtalte lovforslag om valg til folketinget er det bl. a. som ny § 56 a foreslået, at den adgang til at afgive stemme ved indsendelse af stemmeseddel, som i den gældende lovgivning er åbnet for visse vælgere, der ikke har mulighed for personlig at afgive deres stemme på det normale afstemningssted, udvides til også at omfatte vælgere, der på grund af indlæggelse på offentlige eller private sygehuse eller offentlige helbredelsesanstalter i øvrigt er forhindret i på valgdagen at indfinde sig på det fastsatte afstemningssted. Det behøver næppe nogen

[Kirkeministeren.]

nærmere motivering, at jeg har skønnet det ønskeligt, at en tilsvarende adgang åbnes også for valg til menighedsrådene. Og dersom man finder en sådan særlig stemmeafgivning forsvarlig ved valg til folketinget — samt i øvrigt også ved de kommunale valg, hvorom lovforslag også blev fremsat den 13. januar d. å. — kan der naturligvis ikke være betænkelighed ved at gennemføre tilsvarende regler for menighedsrådsvalgene. De øvrige som følge af den her omtalte bestemmelse fremsatte ændringsforslag til folketingsvalgloven foranlediger derimod ikke tilsvarende ændringer i menighedsrådsloven, idet de nærmere regler om stemmeafgivning m. v. ifølge menighedsrådslovens § 47 fastsættes ved en ministeriel bekendtgørelse.

Herudover er der, ligeledes i overensstemmelse med de fremsatte forslag om ændringer i folketingsvalgloven, i menighedsrådslovens § 45, stk. 3, 1. punktum, foreslået en udvidelse af fristen for afgivelse af stemme på folkeregistrene fra 3 til 7 søgnedage før valgets afholdelse og i § 9, stk. 2, foreslået optaget en bestemmelse om, at ingen kan være stiller for mere end én kandidatliste. Også på disse punkter bør der gælde fælles regler. Jeg skal i øvrigt oplyse, at spørgsmålet om, hvorvidt en vælger kan være stiller for mere end én liste, flere gange har været aktuelt ved de afholdte menighedsrådsvalg, og at det også af denne grund er ønskeligt, at en udtrykkelig bestemmelse herom optages i menighedsrådsloven.

Endelig foreslås bestemmelsen i § 27 om anvendelsen af de i kirkens bøsser indkomne beløb til brug for menighedsplejen udvidet til også at omfatte menighedsarbejdet.

Fra gammel tid har der i kirkerne været indsamlingsbøsser til menighedsplejen eller den kirkelige sociale forsyning, og dette er forudsat i menighedsrådslovens § 27, der giver bestemmelse om regnskabsaflæggelse m. v. Til det frivillige kirkelige arbejde i øvrigt — og der er jo, som det formentlig vil være bekendt, ofte et vidt forgrenet kirkeligt arbejde knyttet til de enkelte menigheder med forskellige kirkelige organisationer — har der hidtil ved de faste gudstjenester kun kunnet indsamles med særlig tilladelse, medens der intet var i vejen for, at indsamling kan finde sted i for-

bindelse med ekstraordinære gudstjenester. Således som forholdene er i vore dage, er det en så naturlig ting, at der indsamles ikke blot til kirkens sociale arbejde, men til hele det frivillige lokale kirkelige arbejde, at det er urimeligt at kræve, at der skal have særlig tilladelse. Man har alene fundet det påkrævet, at der af kirkeministeren gives nærmere almindelige regler med den hensigt at drage omsorg for, at indsamlingerne ordnes på tilfredsstillende måde og specielt således, at der bliver et klart skel mellem indsamlingerne til det sociale arbejde, hvorom særlige regler må gælde, og bidrag til det øvrige menighedsarbejde. Jeg skal i denne forbindelse bemærke, at det frivillige menighedsarbejde, hvad enten det drejer sig om ungdomsarbejdet inden for dettes forskellige forgreninger eller arbejdet mellem ældre, og da særlig arbejdet i tilknytning til de landskendte kirkelige organisationer af forskellig art, i mange tilfælde er præget af bestemte kirkelige retninger. Allerede som følge heraf er det utvivlsomt for adskillige medlemmer af menigheden af betydning, at der er klarhed over, om deres bidrag går til den almindelige kirkelige forsyning eller til andre former for menighedsarbejdet.

Det er ikke meningen i øvrigt gennem de nærmere bestemmelser, der skal fastsættes af ministeriet, at begrænse de lokale kirkelige myndigheders bestemmelsesfrihed.

Jeg behøver næppe at komme nærmere ind på, at det må anses for en selvfølge, at valgmenighederne må have en tilsvarende ret som sognemenighederne, og at der derfor er foreslået hertil sigtende bestemmelser i lovforslagets § 1, punkt 3.

Som det fremgår af det anførte, er det ikke væsentlige principielle bestemmelser, der røres ved, men dog efter mit skøn meget ønskelige supplerende bestemmelser, der her er foreslået.

Jeg skal derfor anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Rosing* til ministeren for Grønland:

„Har man i ministeriet for Grønland planer om at etablere mere stabile og

hyppigere forbindelser mellem Øst- og Vestgrønland ud over de meget indskrænkede skibsforbindelser i efterårs-månederne?"

Rosing: Angmagssalik og Scoresbysund i Østgrønland er yderst isolerede distrikter. Her er de store ugæstmilde kyststrækninger og navnlig storisbarrieren, som i de fleste måneder af året begrænser kontakten med omverdenen til det minimale. Besejlingen af disse distrikter sker derfor kun om efteråret, når storisen generer mindst eller forsvinder. Ud over en enkelt årlig tur fra Vestgrønland direkte til Østgrønland med et af kystskibene sker besejlingen af denne landsdel direkte fra Danmark. Når enkelte, sjældne sygetransporter pr. fly undtages, er der heller ingen kontakt ad luftvejen.

Det er et faktum, at hele Grønlands politiske og administrative samling er nært forestående. Thule i Nordgrønland og Scoresbysund i Østgrønland kommer snart ind under Vestgrønlands kommunalordning og sender dermed to repræsentanter til Grønlands landsråd, og for Angmagssaliks vedkommende varer det sikkert ikke længe, før der tages det samme skridt som forannævnte.

Det siger sig selv, at denne ordning fordrer en nærmere kontakt mellem de to landsdele og Vestgrønland. Østgrønlandske observatører i landsrådet og andre har flere gange udtalt ønske om større udveksling og kontakt på de kulturelle og erhvervsmæssige områder, og vi vestgrønlændere ser gerne dette ønske opfyldt snarest muligt; en politisk og administrativ samling af Grønland vil langtfra være nok til at normalisere forholdene sådan, som vi ønsker, hvis der ikke samtidig skabes mulighed for større samkvem mellem de to steders befolkning og vestgrønlænderne. Det er derfor, jeg spørger den højtærede minister for Grønland, om man i ministeriet for Grønland har planer om at etablere mere stabile og hyppigere forbindelser mellem Øst- og Vestgrønland ud over de meget indskrænkede skibsforbindelser i efterårsmanederne.

Ministeren for Grønland (Mikael Gam): Jeg forstår godt baggrunden for det ærede medlem hr. Rosings spørgsmål.

En tilknytning mellem befolkningen i Østgrønland og Vestgrønland er ønskelig,

ikke mindst for udviklingen i Østgrønland, som på mange måder er bag efter udviklingen i Vestgrønland, og da det gerne skulle være sådan, at Østgrønland hurtigst og mest muligt skulle have andel i de tekniske, erhvervsmæssige og kulturelle fremskridt, der i disse år foregår i Vestgrønland, er jeg ganske enig med det ærede medlem i den betydning, man må tillægge forbindelsen mellem øst og vest.

Jeg vil foretrække at besvare det fremsatte spørgsmål om forbindelse mellem Vestgrønland og Østgrønland ved at behandle Angmagssalik og Scoresbysund distrikter hver for sig, da forholdene for disse er vidt forskellige.

Det er det ærede medlem bekendt, at det er umuligt at holde skibsforbindelse mellem de vestgrønlandske byer og Angmagssalik i ca. 9 måneder af året, da Angmagssalik distriktet i dette tidsrum er afspærret fra omverdenen af storisen. I månederne august, september og oktober er der dog mulighed for skibsfart mellem de to landsdele, men med isforstærket tonnage, og i denne periode har der gennem årene efter krigen hvert år været etableret en forbindelse med et af Handelens kystskibe. I de senere år har der også været gennemført forbindelse fra Angmagssalik til Vestgrønland — men ikke omvendt — ved hjælp af de Østgrønland anløbende skibe.

Det vil næppe være muligt i større omfang at udvide den søværts forbindelse, og det er for mig også et spørgsmål, om det er økonomisk forsvarligt at gå ind for en udvidelse, da jeg ikke tror, der er større behov derfor.

Der vil derimod være grund til at fremhæve den udvikling i forbindelsen mellem Vestgrønland og Angmagssalik, der i 1960 er sket via flyvningen. Gennem aftaler mellem de firmaer, der forestår forsyningerne af varslingsstationerne i Grønland, er det lykkedes den kgl. grønlandske handel at sikre, at såvel passagerer som post og livsvigtigt gods kan beføres mellem Sdr. Strømfjord og Kulusuk, når der er plads i flyvemaskinerne på disses ugentlige forsyningsflyvninger.

Flyvepladsen ved Kulusuk er dog endnu ikke godkendt af statens luftfartsvæsen til passagerbefordring, men når dette sker, forhåbentlig om ikke så lang tid, vil mulig-

[Ministeren for Grønland.]

hederne for en regelmæssig forbindelse mellem Vestgrønland og Angmagssalik være skabt, og det ønske, der ligger bag spørgsmålet, vil hermed være opfyldt.

Som sagt gælder disse udtalelser forbindelsen mellem Vestgrønland og Angmagssalik. Forbindelsen mellem Vestgrønland og Scoresbysund er langt vanskeligere. Besejlingstiden på Scoresbysund er kortere end på Angmagssalik, og kystskibene er ikke egnede til passage af det store og svære isbælte, der så at sige konstant ligger ud for Scoresbysund. Skibsforbindelsen mellem Vestgrønland og Scoresbysund må derfor endnu i mange år forudses at skulle gå via København. Der er dog stadig lejlighedsvisse forbindelser mellem Scoresbysund og Angmagssalik om sommeren, og sådanne vil ved de forbedrede forbindelser fra Angmagssalik til Vestgrønland indirekte kunne give beboerne i Scoresbysund visse fordele.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Rosing* til ministeren for Grønland:

„Kan ministeren redegøre for mulighederne for effektivering af grønlandske byggeordrer på fiskerkuttere i år, og agter ministeren i givet fald at søge nye værfter — eventuelt i udlandet — inddraget i byggeprogrammet, således at udbygningen af den grønlandske fiskerflåde kan fortsætte på normal måde?“

Rosing: Det har hidtil været sådan, at det grønlandske byggebehov for kuttere var af en forsvindende størrelse, dels fordi den slags både i forhold til de grønlandske indtjeningsmuligheder var for dyre både i anskaffelse og i drift, hvis ikke de skulle bruges til trawling af rejer, dels fordi det årlige disponible beløb til udlån til de dyre både langt fra var nok til at efterkomme ansøgningerne.

Men i år, hvor låneansøgerne har de hidtil største muligheder for at få deres ansøgninger igennem — idet finansudvalget, som jeg under anden behandling af finanslovsforslaget berørte, i henhold til bekendtgørelse af 6. juni 1953 om lån og tilskud til erhvervsformål i Grønland har foreslået det i

§ 30 budgetterede beløb, nemlig 1,8 mill. kr., forhøjet til 4 mill. kr. for finansåret 1961-62 — lægges der pres på byggemulighederne.

Ifølge erhvervsstøtteudvalgets seneste oplysninger har man anslået et beløb på 1 750 000 kr. til at kunne efterkomme ældre og nye ansøgninger til anskaffelse af 42 fods trawlbåde samt 34 fods og 36 fods motorbåde.

Som man ved, er realiseringen af industriplanen nu i sving; og at den normale udbygning af den grønlandske fiskerflåde følger med, er af så stor vigtighed, at man ikke kan tåle en standsning af byggeriet, selv blot i et år.

Jeg har imidlertid nu, som følge af om-talen af mit spørgsmål til den højtærede minister, modtaget en henvendelse fra Skibs- og Bådebyggeriernes Arbejdsgiverforening, der har fået mig til at ændre det pessimistiske syn på byggemulighederne, som jeg tidligere måtte have. Skrivelsen giver udtryk for, at der er ledig kapacitet til omgående igangsættelse, og et enkelt afsnit forekommer mig så betydningsfuldt, at jeg — med den højtærede formands tilladelse — vil citere det:

„Det er i øjeblikket muligt at påbegynde byggeri omgående flere steder og i løbet af kort tid mange steder, hvorfor det skulle glæde os, om Deres forespørgsel kunne medvirke til, at ministeriet lod forespørgsler rundsende til alle danske værfter, hvilket vor forening meget gerne vil medvirke til.“

Formanden: Jeg henstiller, at forhandlingen påhøres i mere ro.

Ministeren for Grønland (Mikael Gam): Jeg vil gerne takke det ærede medlem hr. Rosing, fordi han har stillet sit spørgsmål om bygningen af fiskerkuttere til Grønland. Det giver mig en kærkommen anledning til her i folketinget at understrege ikke alene den betydning, man må tillægge udbygningen af fiskerflåden, men også betydningen af en på alle måder gennemført intensivisering af det grønlandske erhvervslivs udvikling.

Når man tænker på, hvor karrigt Grønland er forsynet med naturlige muligheder for at skabe et grundlag for en i vor for-

[Ministeren for Grønland.]

stand menneskeværdig tilværelse, må der lægges overordentlig vægt på at udnytte alt, hvad der bydes på. Og her er det først og fremmest fiskeriet, man må have for øje.

Det grønlandske fiskerierhverv fik gennem lovfæstelsen i 1959 af det såkaldte industriprogram, der danner indledningen til moderniseringen af fiskeindustrien, en uvurderlig støtte. Forhøjelsen af erhvervsstøttebevillingen, der vil følge efter i år, er en naturlig videreudvikling, men den er også direkte udtryk for, at den grønlandske fisker er parat til at udnytte den chance, der gives ham ...

Formanden: Det er nødvendigt, at der er mere ro i salen.

Ministeren for Grønland (Mikael Gam):

... idet der foreligger ansøgninger svarende til mere end den ansøgte forhøjelse, ansøgninger, som erhvervsstøtteudvalget vel at mærke har fundet grund til at gå ind for.

Når dette er sagt, kan man forstå, at de, der har fået bevilget lån, er ivrige efter at få foden på eget dæk.

Jeg er gået ud fra, at det ærede medlem med sit spørgsmål fortrinsvis sigter til den indkøbsvirksomhed, som gennem den kgl. grønlandske handel udøves for at opfylde ordrer på kuttere, hvortil der er ydet erhvervsstøttelån, og ikke så meget tænker på de få ordrer, der af private med kontant køb for øje afgives direkte til bådværfterne.

I sin virksomhed på dette felt har den kgl. grønlandske handel, der har god mulighed for at følge med i, hvorledes efterspørgslen antagelig vil forme sig, i mange år fulgt den praksis at afgive ordrer på bygning af kuttere, endnu inden de konkrete ønsker forelå. Dette har naturligvis være for at undgå for lang leveringstid og har været muligt, fordi erfaringen har vist, at ønskerne hidtil har koncentreret sig om at få anerkendte bådtyper og bådstorelser.

Man har derved været i stand til næsten omgående at imødekomme enhver bestilling fra Grønland, selv om bygning af fiskerkuttere hidtil fra arbejdets igangsætning til afslutning har krævet en tid fra 6 til 8 måneder, alt efter størrelsen. Tages også hensyn til, at bådværfterne normalt må

have nogle måneder fra ordrens indgåelse, inden nye arbejder igangsættes, må man regne med 1 års leveringstid på en fiskerkutter.

Også til levering i 1961 har Handelen forskudsvis ladet bygge en række kuttere, nemlig 12 stk. à ca. 5 t, 10 stk. à godt 10 t og 4 stk. à ca. 20 t. De fleste af disse kuttere er nu solgt til Grønland, men der er dog fortsat enkelte tilbage af størrelsen på godt 10 t. Når det alligevel nu viser sig vanskeligt at imødekomme samtlige grønlandske ønsker om levering af kuttere i 1961, skyldes det, at der pludselig i løbet af efteråret 1960 viste sig en unormal interesse for kutteranskaffelse, idet der ud over det lige nævnte byggeprogram ønskedes udsendt 9 stk. 15 tons kuttere og 2 stk. 20 tons kuttere, der svarer til henholdsvis 36 fods og 42 fods kuttere.

Jeg går ud fra, at det er disse 11 kuttere, hvortil der dog foreløbig kun er meddelt 5 navngivne rekvirenter, det ærede medlem har i tankerne, og jeg skal derfor med glæde redegøre for, hvad den kgl. grønlandske handel har gjort for at råde bod på vanskelighederne.

Da det i efteråret 1960 viste sig umuligt at få placeret ordrerne på de skibsværfter, der normalt bygger kuttere til Grønland, rettede Handelen henvendelse til Foreningen af Skibsbyggere i Danmark og anmodede om at få sagen om bygning af de ønskede kuttere forelagt på et møde i foreningen. Sidst i november 1960 fik den kgl. grønlandske handel meddelelse om, at sagen var behandlet på et sådant møde, og at værfterne tilhørende foreningens medlemmer var fuldt beskæftiget i sommeren 1961. Udsigterne for færdiggørelse af kutterne til opsendelse inden efteråret 1961 var derfor meget små, hvilket de for øvrigt også ville have været, selv om værfterne ikke havde været fuldt beskæftiget, da 1. september er sidste frist for transport af store fartøjer på dæk over Atlanten. Der er dog ingen tvivl om, at danske værfter er interesseret i bygningen.

Da danske værfter således ikke syntes at være i stand til at klare ordrerne i 1961, henvendte Handelen sig endvidere til norske forbindelser, men heller ikke disse var i stand til at fremskaffe kutterne så betids,

[Ministeren for Grønland.]

at der var sikkerhed for, at de kunne blive opsendt til Grønland inden den fastsatte frist.

Der har imidlertid fortsat været arbejdet med sagen, idet Handelen på ny både gennem Foreningen af Skibs- og Bådebyggere i Danmark og Skibs- og Bådebyggerernes Arbejdsgiverforening har rettet henvendelse til samtlige bådebyggere for endnu en gang at få sagen undersøgt. Et så direkte svar, som det ærede medlem hr. Rosing har modtaget, er ikke modtaget i den kgl. grønlandske handel, men henvendelsen har hidtil resulteret i, at Handelen i øjeblikket forhandler med 4 bådeværfter; endnu er det dog ikke afgjort, hvorvidt værfterne vil påtage sig levering inden 15. august, der er sat som sidste frist for opsendelse i år.

Samtidig har Handelen også indledt en undersøgelse om mulighederne for køb af brugte kuttere her i landet, og vel at mærke kuttere egnet til fiskeri ved Grønland. Det synes muligt i et vist omfang at få sådanne kuttere på hånden, og der vil blive indledt forhandlinger med de interesserede købere om køb af sådanne.

Til slut finder jeg anledning til at gentage, at jeg fuldt ud forstår de fremsatte ønsker om hurtig levering af disse vigtige erhvervsredskaber, men jeg beder om forståelse af, at der her er tale om bygning af ret store og komplicerede fartøjer, som det tager en vis tid at få planlagt og bygget.

Rosing: Jeg takker den højtærede minister for Grønland for besvarelsen af spørgsmålet, som jeg stort set kan være tilfreds med. I anledning af den højtærede ministers udtalelser om de igangværende forhandlinger med værfterne vil jeg dog gerne — med den højtærede formands tilladelse — til yderligere belysning af problemerne citere et brev, jeg i dag har modtaget fra Skibs- og Bådebyggeriernes Arbejdsgiverforening:

„Under henvisning til vor skrivelse af 3. ds. undlader vi ikke at meddele, at vi efter afsendelse af nævnte brev har modtaget forespørgsel fra den kgl. grønlandske handel på levering af 12 stk. fiskerkuttere til Grønland til levering i august d. å.

Vi har omgående videresendt forespørgslen til vore medlemmer og und-

lader ikke at meddele Dem, at der blandt vore medlemmer er flere, der er i stand til at reflektere på forespørgslen.“

Ministeren for Grønland (Mikael Gam): For at der ikke skal være nogen misforståelse vedrørende Handelens henvendelser til de to omtalte foreninger af bådebyggere, vil jeg gerne oplyse, at Handelen først for nylig har fået kundskab om Skibs- og Bådebyggeriernes Arbejdsgiverforening, hvilket formentlig skyldes, at foreningen i sin nuværende form og under dette navn først er skabt i denne vinter, ligesom den ikke har henvendt sig til den kgl. grønlandske handel for at gøre opmærksom på sin eksistens.

Jeg synes imidlertid, det er glædeligt at konstatere den interesse, der har vist sig, og jeg kan love, at Handelen vil gøre alt for at udnytte de givne muligheder.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 16 medlemmer til det i sygeforsikringslovens § 9, stk. 3, omhandlede udvalg.
(Jfr. tidenden sp. 1598).

Valgt blev: *Dupont, Andreas Hansen, Boye Hansen, Aage Knudsen, Waldemar Laursen, Mørk, Edel Saunte, Grethe Philip, N. Chr. Christensen, Thisted Knudsen, Conrad Kofoed, Peter Larsen, Asger Jensen, Ninn-Hansen, Gertie Wandel og Skræppenborg-Nielsen.*

Den næste sag på dagsordenen var:

*Valg af 17 medlemmer til et udvalg an-
gående:*

*Forslag til lov om udskrivning af indkomst-
og formueskatten til staten for skatteåret
1961-62,*

*forslag til lov om påligningen af indkomst-
og formueskat til staten*

og

*forslag til lov om ændring i lov om særlig
indkomstskat m. v.*

Valgt blev: *Peter Nielsen, Holger Eriksen, Ove Hansen, Per Hækkerup, Egon Jensen, Kai Jensen, P. A. Rasmussen, Edel Saunte, Baunsgaard, Foged, Alfred Bøgh, Jens Chr. Christensen, Finn Poulsen, Poul Møller, Hainstrup Clemmensen, Jørgen Jørgensen* (Ullerup) og *Aksel Larsen*.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen.

(Første behandling findes i tidenden sp. 1140, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 135).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ove Hansen: Jeg skal kun gøre nogle få bemærkninger. Der foreligger en enstemmig indstilling fra udvalget, hvis medlemmer alle kan tiltræde det lovforslag, ministeren har fremsat. Der er kun ét ændringsforslag, som er stillet af indenrigsministeren og tiltrådt af hele udvalget. Det går ud på, at i købstæder og andre kommuner med over 4 000 indbyggere og omegnskommuner til sådanne købstæder og bymæssige bebyggelser behøver personfradraget ikke at være 3 000 kr. eller 4 000 kr., men kan eventuelt også være 3 500 kr. Der bliver tale om valgfrihed for kommunalbestyrelsen, og denne valgfrihed skal være gældende for skatteårene 1961-62 og 1962-63.

Jeg vil gerne anbefale, at man stemmer for ændringsforslaget og for lovforslaget, således ændret.

Foged: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Jens Chr. Christensen, ikke kan være til stede, vil jeg gerne kort meddele, at vi tiltræder det stillede ændringsforslag. Vi er tilfredse med, at der nu er 4 satser

for kommunerne at vælge imellem, 3 000 kr., 3 500 kr., 4 000 kr. og 4 500 kr., idet det dog stadig væk er vor formening, at 4 500 kr., er sat i overkanten, og at man burde have holdt sig til de 4 000 kr. som øverste grænse. Vi kan også tiltræde, at de 1 800 kr. er gældende grænse for personer, der overhovedet ikke afkræves skat, og vi vil anbefale såvel ændringsforslaget som selve lovforslaget til vedtagelse.

Poul Møller: Også jeg kan anbefale tinget at stemme for det stillede ændringsforslag og for lovforslaget ved tredje behandling.

Indenrigsministeren (Hans R. Knudsen): Jeg takker udvalget for den enstemmige indstilling. Den enighed, der er opnået i udvalget, gælder jo såvel hovedprincipperne som de foreslåede ændringer med hensyn til en forhøjelse af det skattefrie grundbeløb for forsørgere til 4 500 kr. Specielt til det ærede medlem hr. Foged, der mente, at de 4 500 kr. lå i overkanten, vil jeg sige, at efter de nye bestemmelser om kommunernes skatteudskrivning for det kommende år, som nu gennemføres, vil de 4 500 kr. faktisk ikke betyde mere, end de 4 000 kr. gjorde tidligere.

Jeg siger altså tak for den tilslutning, der er givet til lovforslaget, og jeg takker også for tilslutningen til det ændringsforslag, som er stillet af mig efter forhandling med udvalget. Ændringsforslaget går som allerede nævnt ud på, at der for de kommende to år for de kommuner, der frivilligt går over til beskatningsprocenterne, bliver mulighed for at vælge frit mellem 3 000 kr., 3 500 kr., 4 000 kr. og 4 500 kr. som skattefrit beløb for forsørgere. Jeg anser denne bestemmelse for noget, der skulle medvirke til, at endnu flere kommuner frivilligt går fra det gamle ligningssystem over til beskatningsprocenterne, og jeg håber, at ændringen i høj grad vil bidrage hertil.

Hermed sluttede forhandlingen.

§§ 1 og 2, ændringsforslaget og § 3, således ændret,

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.